

WSK Mi-2Ch

Lekki śmigłowiec WSK Mi-2Ch

Śmigłowiec Mi-2 w wersji rozpoznania chemicznego i do stawiania zasłon dymnych.

Eksponat muzealny

Śmigłowiec o numerze bocznym 6048 to egzemplarz wersji rozpoznania chemicznego i do stawiania zasłon dymnych. Jest wyposażony w system WZD-80, w którym do wytworzenia dymu są wykorzystywane spaliny z silników, oraz aparaturę do wykrywania skażeń. Mi-2 6048 służył w 56 Pułku Śmigłowców Bojowych oraz w 3. Eskadrze Lotnictwa łącznikowo-Transportowego, skąd w 2005 r. trafił do Muzeum Lotnictwa Polskiego.

Muzeum Lotnictwa Polskiego – Kraków

Historia konstrukcji

Śmigłowce Mi-2Ch “Padalec” (Mi-2RS) i “Hekla” były rodziną wersji rozpoznania skażeń, potocznie zwana “Chemikami”, wyposażona w urządzenia do wykrywania chemicznych i promieniotwórczych skażeń powietrza, gleby i wody. Ich pierwotnym oznaczeniem było Mi-2Ch “Padalec”. Ze względu na zaawansowanie wyposażenia rozróżniano trzy warianty, przy czym niższe nazwy są nazwami systemów, ale potocznie określano nimi także same śmigłowce: “Aligator”- rentgenometr sygnalizacyjny DPS-68 (DP-3), półautomatyczny monitor skażeń DPL-67 oraz próbnik do pobierania próbek skażonej ziemi (wody) PChR-57 oraz “Pyton”- jak wyżej, plus rentgenometr RL-75. Do łączności z jednostkami naziemnymi wykorzystywano radiostację R-123. Podczas ćwiczeń instruktor w tylnej kabinie posługiwał się imitatorem skażeń IRL-78 lub AIP-68. W fazie projektowej pozostał system “Ikar” obejmujący urządzenia DPS-68, DPL-67 i RL-75 oraz aparaturę GSA-12 do automatycznego wykrywania substancji fosforoorganicznych w powietrzu i aparaturę G0-27 do wykrywania skażeń radiacyjno-chemicznych, nowy próbnik ZWG do pobierania próbek ziemi lub wody oraz dodatkowo próbnik 21-A do pobierania próbek powietrza. Dodatkowo śmigłowiec miał być wyposażony w urządzenie filtrowentylacyjne KUFW, chroniące załogę przed wpływem skażeń. Ten wariant nie został jednak zrealizowany. Prototyp “Chemika” powstał w WSK PZL-Świdnik w grudniu 1977 roku. Pierwszy egzemplarz został po próbach dostarczony w październiku następnego roku do 49. Pułku Śmigłowców Bojowych. Kolejnych 12 egzemplarzy wyprodukowano w maju 1979 roku i dostarczono do obu pułków śmigłowców

bojowych, a także do eskadr okręgowych: 11. (Wrocław) i 26. (Warszawa) Eskadry Lotnictwa łącznikowego.

W 1980 roku Szefostwo Wojsk Lotniczych zwróciło uwagę na możliwość przystosowania śmigłowców Mi-2 do stawiania zasłon dymnych. W OBR Świdnik, przy współdziałaniu Instytutu Lotnictwa, przystosował wówczas do celów wojskowych aparaturę do wytwarzania aerozoli gorących, na potrzeby agrolotnictwa. Program otrzymał nazwę kodową "Hekla". Tak powstała aparatura WdZ-80. Zasada działania urządzenia polegała na wykorzystaniu gorących gazów wylotowych z silników do odparowania, a częściowo także spalania czynnika dymotwórczego, którym był olej maszynowy. Aparatura WdZ-80 została w latach 1980- tych, zamontowana na niemal wszystkich zbudowanych wcześniej Mi-2Ch, ale także na dwóch Mi-2RM z lotnictwa Marynarki Wojennej (do osłony desantów morskich). Po jej zamontowaniu na Mi-2Ch śmigłowce oznaczano Mi-2Ch "Hekla". Ponadto WSK PZL-Świdnik zbudował w 1982 roku od podstaw 4 kolejne śmigłowce. (Po pojawieniu się systemów zadymiających nazwą Mi-2Ch, objęto śmigłowce wyposażone w ten system, natomiast wprowadzono rozróżnienie wersji rozpoznawczej jako Mi-2RS – Rozpoznania Skażeń. Niektóre z egzemplarzy mogły wykonywać w razie potrzeby oba rodzaje zadań).

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Średnica wirnika – 14,56 m
- Długość kadłuba – 11,94 m
- Masa startowa – 3550 kg
- Maksymalna prędkość – 200 km/h
- Pułap – 4000 m
- Zasięg – 410 km
- Silnik – dwa silniki turbowałowe GTD-350 o mocy 400 KM każdy

Autor – Dawid Kalka

Bibliografia

1. https://muzeumlotnictwa.pl/zbiory_sz.php?ido=163&w=p
2. <http://www.samolotypolskie.pl/samoloty/2284/126/PZL-Mi-23>
3. <https://pl.wikipedia.org/wiki/Mi-2>
4. https://www.airteamimages.com/mil-mi-2_6003_poland-army_244002.html